

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTIN MÄÄRÄYS
12 päivänä syyskuuta 2001 *

Asiassa T-139/01 R,

Comafrika SpA, kotipaikka Genova (Italia),

ja

Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co., kotipaikka Hampuri (Saksa),

edustajinaan solicitor B. O'Connor ja barrister P. B. G. Martin,

kantajina,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään X. Lewis ja C. Van der Hauwaert,
prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaaajina,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

jossa kantajat vaativat yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta lyk-
käämään neuvoston asetuksen (ETY) N:o 404/93 soveltamista koskevista yksi-
tyiskohtaisista säännöistä banaanien tuontia yhteisöön koskevan menettelyn
osalta 7 päivänä toukokuuta 2001 annetun komission asetuksen (EY)
N:o 896/2001 (EYVL L 126, s. 6) sekä banaanien tuontitariffikiintiöiden kunkin
perinteisen toimijan viitemäärään sovellettavien mukautuskertoimien vahvista-
misesta 7 päivänä kesäkuuta 2001 annetun komission asetuksen (EY)
N:o 1121/2001 (EYVL L 153, s. 12) täytäntöönpanoa,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on antanut seuraavan

määräyksen

Asiaa koskevat oikeussäännöt

- 1 Banaanialan yhteinen markkinajärjestely perustettiin banaanialan yhteisestä
markkinajärjestelystä 13 päivänä helmikuuta 1993 annetulla neuvoston ase-
tuksella (ETY) N:o 404/93 (EYVL L 47, s. 1). Asetuksella N:o 404/93 perus-
tettiin 1.7.1993 lähtien yhteinen tuontijärjestelmä, jolla korvattiin aiemmin
käytössä olleet kansalliset järjestelmät.

- 2 Asetuksen N:o 404/93 IV osasto, joka sisältää 15—20 artiklat, koskee kolmansien maiden kanssa käytävän kaupan järjestelmää, ja siinä säädetään, että sekä kolmansien maiden banaaneille että sellaisissa valtioissa, joiden kanssa yhteisö on tehnyt Lomé'n yleissopimuksen, tuotetuille muille kuin perinteisille banaaneille (jäljempänä AKT-valtiot ja AKT-banaanit) vahvistetaan vuosittain tariffikiintiö. Käsitteet ”perinteinen AKT-valtioiden tuonti” ja ”muu kuin perinteinen AKT-valtioiden tuonti” määritellään asetuksen N:o 404/93 15 a artiklassa, joka lisättiin asetukseen maatalousalalla Uruguayn kierroksen monenvälisissä kauppaneuvotteluissa tehtyjen sopimusten täytäntöönpanemiseksi tarvittavista mukautuksista ja siirtymäjärjestelyistä 22 päivänä joulukuuta 1994 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 3290/94 liitteellä XV (EYVL L 349, s. 105). Samoin ”perinteisellä AKT-valtioiden tuonnilla” tarkoitetaan yhteisön kunkin perinteisen AKT-toimittajan yhteisöön viemiä asetuksen N:o 404/93 liitteessä vahvistettuja banaanimääriä. AKT-valtioiden viemät banaanit, jotka ylittävät kyseisessä liitteessä vahvistetut määrät, ovat ”muuta kuin perinteisiä AKT-banaaneja”.
- 3 Kun Ecuador ja Amerikan yhdysvallat olivat nostaneet yhteisöä vastaan useita Maailman kauppajärjestön (jäljempänä WTO) riitojenratkaisumenettelyn mukaisia menestyksekkäitä kanteita, neuvosto antoi 29.1.2001 asetuksen N:o 216/2001 (EYVL L 31, s. 2) banaanialan yhteisestä markkinajärjestelystä annetun asetuksen N:o 404/93 muuttamisesta. Asetuksen N:o 216/2001 1 artiklalla lisätään uudet 16—20 artikla banaanialan yhteisestä markkinajärjestelystä annetun asetuksen (ETY) N:o 404/93 muuttamisesta 20 päivänä heinäkuuta 1998 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1637/98 (EYVL L 210, s. 28) muutetun asetuksen N:o 404/93 tekstiin. Sekä asetuksen N:o 216/2001 johdanto-osan toisen ja kolmannen perustelukappaleen että asetuksen N:o 404/93 16 artiklan 1 kohdan uuden tekstin perusteella on ilmeistä, että viimeksi mainitun asetuksen uutta 16—20 artiklaa on tarkoitus soveltaa 1 päivästä heinäkuuta 2001 31 päivään joulukuuta 2005. Asetuksen N:o 216/2001 johdanto-osan toisessa perustelukappaleessa säädetään 1.1.2006 alkaen täytäntöön pantavasta ”tuontimenettelystä, jossa sovelletaan sopivan tasoista tullia ja AKT-maista yhteisöön suuntautuvan tuonnin tullietuuskohtelua”.

4 Asetuksen N:o 404/93 18 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Joka vuosi avataan 1 päivästä tammikuuta alkaen seuraavat tariffikiintiöt:

- a) 2 200 000 nettotonnin tariffikiintiö eli kiintiö A

- b) 353 000 nettotonnin lisätariffikiintiö eli kiintiö B

- c) 850 000 nettotonnin autonominen tariffikiintiö eli kiintiö C.

Nämä tariffikiintiöt avataan kaikista kolmansista maista peräisin olevien tuotteiden tuontia varten.

Niiden Maailman kauppajärjestön (WTO) sopimuspuolten, joille banaanien vienti on erittäin tärkeää, kanssa tehdyn sopimuksen perusteella komissiolla on oikeus jakaa tariffikiintiöt A ja B toimittajamaiden kesken.

2. Tariffikiintiöissä A ja B tuonnista kannetaan tullia 75 euroa tonnilta.

3. Tariffikiintiössä C tuonnista kannetaan tullia 300 euroa tonnilta. — —

4. Tariffikiintiöissä sekä niiden ulkopuolella sovelletaan AKT-maista peräisin olevaan tuontiin etuustullia, joka on 300 euroa tonnilta.

— — .”

- 5 Asetuksen 18 artiklan 2 kohdan alkuperäisen tekstin perusteella kiintiön ulkopuoliseen kolmansien maiden tuontiin sovellettiin tullia, joka oli 850 euroa tonnilta. Uruguayn kierroksen GATT-neuvottelujen perusteella tullia alennettiin 680 euroon tonnilta.
- 6 Asetuksen N:o 404/93 19 artiklan 1 kohdassa säädetään, että tuojien on hankittava kolmansien maiden banaanien tuontia koskevat todistukset ”perinteisten kauppavirtojen huomioon ottamiseen perustuvan menetelmän (perinteiset / uudet tuojat) ja/tai muiden menetelmien” mukaisesti.
- 7 Asetuksen N:o 404/93 20 artiklan a alakohdan mukaan komissio voi antaa ”18 artiklassa mainittujen tariffikiintiöiden hallinnointia koskevat yksityiskohtaiset säännöt” 27 artiklassa kuvattua hallintokomiteajärjestelmää noudattaen.

- 8 Asetuksen N:o 404/93, sellaisena kuin se on näin muutettuna, täytäntöönpanoa koskevista yksityiskohtaisista säännöistä säädetään neuvoston asetuksen (ETY) N:o 404/93 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä banaanien tuontia yhteisöön koskevan menettelyn osalta 7 päivänä toukokuuta 2001 annetussa komission asetuksessa (EY) N:o 896/2001 (EYVL L 126, s. 6). Nämä säännöt tulivat voimaan 1.7.2001 asetuksen N:o 896/2001 32 artiklan mukaisesti.
- 9 Asetuksessa N:o 896/2001 vahvistetuilla säännöillä korvataan aiemmat asetuksen N:o 404/93 mukaisesti banaanien tuontia yhteisöön koskevan järjestelmän soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä annetussa komission asetuksessa N:o 1442/93 (EYVL L 142, s. 6, jäljempänä vuoden 1993 järjestelmä) vahvistetut säännöt, joita sovellettiin 31.12.1998 asti. Tämän jälkeen asetus korvattiin neuvoston asetuksen N:o 1637/98 mukaisesti neuvoston asetuksen (ETY) N:o 404/93 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä banaanien tuontia yhteisöön koskevan järjestelmän osalta 28 päivänä lokakuuta 1998 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 2362/98 (EYVL L 293, s. 32, jäljempänä vuoden 1999 järjestelmä), joka tuli voimaan 1.1.1999. Vuoden 1999 järjestelmää sovellettiin asetuksen N:o 896/2001 voimaantuloon asti. Vuoden 1993 järjestelmässä todistusten myöntäminen oli perustunut kolmeen perustettuun todistusluokkaan, jotka jaettiin edelleen osiin toimijoiden kolmen eri toiminnon mukaan. Nämä olivat suora tuonti, vihreiden banaanien luovutus vapaaseen liikkeeseen niiden omistajina sekä vihreiden banaanien kypsyttäminen ja niiden markkinoille saattaminen (katso asetuksen N:o 1442/93 3 artikla). Järjestelmä pantiin täytäntöön A- ja B-luokkaan kuuluvien todistuksen hakemiseen oikeutettujen toimijoiden osalta käyttämällä jakoperusteena sitä vuotta, jolle tariffikiintiö on avattu, edeltäneiden kolmen vuoden ajanjaksoa (katso asetuksen N:o 1442/93 4 artiklan 1 kohta). Vuoden 1999 järjestelmässä todistusten luokittelu ja niiden luokittelu edelleen toimintojen mukaan kuitenkin lopetettiin. Viimeksi mainittu järjestelmä perustui tosiasiallisesti tuotuihin banaanimääriin eli tuontitodistusten käyttöön vuosina 1994—1996 (katso asetuksen N:o 2362/98 4 artikla).
- 10 Asetuksen N:o 896/2001 2 artiklassa säädetään, että 83 prosenttia niistä tariffikiintiöistä, jotka mainitaan asetuksen N:o 404/93 18 artiklassa, avataan 3 artiklan 1 kohdassa määritellyille perinteisille toimijoille, ja jäljellä olevat 17 prosenttia avataan 6 artiklassa määritellyille ei-perinteisille toimijoille.

- 11 Asetuksen N:o 896/2001 II osasto, joka käsittää 3—21 artiklan, koskee tariffikiintiöiden hallinnointia. Koska nyt esillä oleva hakemus koskee ainoastaan todistusten myöntämistä perinteisille toimijoille, ei-perinteisiä toimijoita koskevaa 6—12 artiklaa ei ole tarpeen käsitellä.

- 12 Perinteisellä toimijalla tarkoitetaan asetuksen N:o 896/2001 3 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa esitetyn määritelmän mukaisesti ”taloudellista toimijaa, luonnollista henkilöä, oikeushenkilöä, yksittäistä toimijaa tai ryhmittymää, joka on sijoittautunut yhteisöön viitemäärän perusteena olevana kautena ja joka on ostanut tuottajilta omaan lukuunsa vähimmäismäärän kolmansista maista peräisin olevia banaaneja tai soveltuvin osin tuottanut ne sekä lähettänyt ne yhteisöön ja myynyt ne siellä.” Asetuksen 3 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaisesti näiden toimijoiden toiminnasta käytetään jäljempänä ilmaisu ”ensisijainen tuonti”.

- 13 Perinteisiä toimijoita koskevat säännöt vahvistetaan asetuksen N:o 896/2001 4 ja 5 artiklassa. Asetuksen 4 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa: ”Kunkin perinteisen A/B-toimijan viitemäärä vahvistetaan toimijan viimeistään 11 päivänä toukokuuta 2001 esittämästä kirjallisesta pyynnöstä vuosien 1994, 1995 ja 1996 aikana harjoitetun sellaisen kolmansista maista tulevien banaanien tai perinteisten AKT-banaanien ensisijaisen tuonnin keskiarvon perusteella, joka otetaan huomioon vuonna 1998 kolmansista maista peräisin olevien banaanien ja ei-perinteisten AKT-banaanien tuotantotariffikiintiön hallinnoimiseksi niiden asetuksen (ETY) N:o 404/93 19 artiklan 2 kohdan säännösten mukaisesti, joita sovellettiin vuonna 1998 kyseisen artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettuun tuottajaluokkaan.” Asetuksen 4 artiklan 2 kohdan nojalla kullekin perinteiselle C-toimijalle vahvistetaan vastaava viitejakso. Niiden suorittaman tuonnin on kuitenkin pitänyt tapahtua ”AKT-maiden perinteisten banaanimäärien mukaisesti vuonna 1998”. Asetuksen 4 artiklan 3 kohdan nojalla perinteisten toimijoiden ryhmittyminen ei estä ryhmittymää saamasta samoja oikeuksia ”kuin ryhmittymän muodostaneilla toimijoilla”.

14 Asetuksen 5 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle viimeistään 15 päivänä toukuuta 2001 4 artiklan 1 ja 2 kohdassa mainitut kokonaisviitemäärät.

2. Komissio vahvistaa 1 kohdan mukaiset ilmoitukset huomioon ottaen sekä A/ B- ja C-tariffikiintiöiden käytettävissä olevan määrän perusteella tarvittaessa mukautuskertoimen, jota sovelletaan kunkin toimijan viitemäärään.

3. Kun 2 kohtaa sovelletaan, toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava kullekin toimijalle sen mukautuskertoimella oikaistu viitemäärä viimeistään 7 päivänä kesäkuuta 2001.

— — .”

15 Tuontitodistusten myöntämistä koskevat säännöt esitetään yksityiskohtaisesti asetuksen N:o 896/2001 13—21 artiklassa.

16 Kyseisen asetuksen 13 artiklan 1 kohdan nojalla asetuksen N:o 404/93 18 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa säädettyt A- ja B-tariffikiintiöt ”laskeaan yhteen” ja niihin jätetyt hakemukset ”käsitellään yhdessä”. Asetuksen 13 artiklan 2 kohdassa säädetään, että ”perinteiset A- ja B-toimijat” voivat jättää tuontitodistushakemuksia ainoastaan A/B-tariffikiintiöön ja perinteiset C-toimi-

jat samoin jättää hakemuksia ainoastaan C-tariffikiintiöön. Jotta perinteiset toimijat voivat jättää tuontitodistushakemuksia ”muuhun tariffikiintiöön”, niiden on rekisteröidyttävä ”ei-perinteisiksi toimijoiksi”.

- 17 Saman asetuksen 15 artiklan 1 kohdassa vaaditaan, että perinteisten toimijoiden on jätettävä tuontitodistushakemukset ”sitä vuosineljännestä, jolle todistukset annetaan, edeltävän kuukauden seitsemän ensimmäisen päivän aikana — — sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, joka on vahvistanut viitemäärän — —”. Asetuksen 16 artiklan mukaisesti toimivaltaisten viranomaisten ”on toimitettava komissiolle todistushakemuksissa haetut määrät kahden työpäivän kuluessa hakemusten jättämisaajan päättymisestä” ja määriteltävä haettujen määrien osalta ”selkeästi sekä perinteisten A/B- ja C-toimijoiden että ei-perinteisten toimijoiden A/B- ja C-tariffikiintiöissä haetut määrät”. Asetuksen 18 artiklan 1 kohdan mukaisesti toimivaltaisten viranomaisten on myönnettävä kyseessä olevat todistukset ”viimeistään hakemuskuukauden 23 päivänä”. Asetuksen 19 artiklan nojalla toimijalle, joka voi olla todistuksen haltija tai siirronsaaja, voidaan pyynnöstä jakaa todistuksesta käyttämättä jääneet määrät todistuksen alkuperäisen myöntämivuoden seuraavalle vuosineljännekselle.
- 18 Asetuksen 20 artiklan 1 kohdan mukaisesti ”annetuista todistuksista johtuvat oikeudet” voidaan siirtää ”yhdele siirronsaajalle”. Asetuksen 20 artiklan 2 kohdan a alakohdassa perinteisten toimijoiden välinen oikeuksien siirto rajoitetaan ainoastaan ”tapauksen mukaan samaan A/B- tai C-tariffikiintiöön”.
- 19 Asetuksen N:o 896/2001 III osaston ainoa säännös, 22 artikla, koskee tariffikiintiöiden ulkopuolella tapahtuvaa tuontia.

- 20 Asetuksen N:o 896/2001 V osastossa, joka käsittää 28—30 artiklan, säädetään tietyistä ”siirtymäsäännöksistä”.
- 21 Asetuksen 28 artiklan 1 kohdan mukaisesti vuoden 2001 toisena vuosipuoliskona käytettävissä olevien A/B-tariffikiintiöiden määrä on 1 137 159 tonnia. Asetuksen 28 artiklan 2 kohdassa säädetään ensinnäkin, että ”kunkin perinteisen toimijan 4 artiklan ja 5 artiklan 2 kohdan soveltamisen jälkeen vahvistettu viitemäärä kerrotaan kertoimella 0,4454, kun on kyse perinteisestä A/B-toimijasta — —”, ja toiseksi, että kullekin toimijalle on ilmoitettava ”viimeistään 7 päivänä kesäkuuta 2001” sen ”mukautuskertoimella” oikaistu viitemäärä.
- 22 Niiden kokonaisviitemääriä koskevien tietojen nojalla, jotka asianomaisten jäsenvaltioiden viranomaiset ilmoittivat komissiolle yksittäisten perinteisten toimijoiden asetuksen N:o 896/2001 4 artiklan nojalla jättämien hakemusten perusteella, komissio antoi 7.6.2001 asetuksen N:o 1121/2001 banaanien tuontitariffikiintiöiden kunkin perinteisen toimijan viitemäärään sovellettavien mukautuskertoimien vahvistamisesta (EYVL L 153, s. 12). Perinteisten A/B-toimijoiden ilmoittamien viitemäärien kokonaissumma oli ainoastaan 1 964 154 tonnia (katso asetuksen N:o 1121/2001 johdanto-osan toinen perustelukappale), vaikka asetuksen N:o 404/93 18 artiklassa vahvistettu kokonaiskiintiö on 2 200 000 tonnia, ja tämän vuoksi komissio vahvisti asetuksen N:o 1121/2001 1 artiklan 1 kohdan mukaisesti asetuksen N:o 896/2001 5 artiklan 2 kohdassa kullekin perinteiselle A/B-toimijalle mukautuskertoimen 1,07883.
- 23 Asetuksen N:o 1121/2001 1 artiklan 2 kohdassa säädetään, että kunkin perinteisen toimijan täsmällinen viitemäärä vuoden 2001 toisella vuosipuoliskolla määritetään soveltamalla mukautuskerrointa toimijan viitemäärään ja oikaisemalla näin saatua määrää soveltamalla siihen kyseiselle ajanjaksolle asetuksen N:o 896/2001 28 artiklan 2 kohdassa vahvistettua siirtymäkauden kerrointa.

Tausta

- 24 Komissio antoi 4.10.2000 neuvostolle tiedonannon banaanijärjestelyssä sovellettavasta ensin tullutta palveluaan ensin -menetelmästä ja pelkästään tulliin perustuvan järjestelmän vaikutuksista (KOM(2000) 621 lopullinen). Tässä tiedonannossa se tuki avoimiin markkinoihin perustuvaa kolmansista maista tuotavien banaanien tuontitodistusjärjestelmää. Neuvosto käsitteli ehdotusta alustavasti 9.10.2000 todeten sen ”muodostavan lähtökohdan banaaneja koskevan riidan ratkaisemiselle. Riitaan voidaan ja pitää löytää pikainen ratkaisu.” Neuvosto kehotti ”toimivaltaisia elimiä tarkastelemaan tiedonannon teknisiä seikkoja” sekä pyysi Euroopan parlamenttia esittämään kantansa komission ehdotuksesta (neuvoston lehdistötiedote nro 12012/00, neuvoston 2294. istunto, s. 12—13).
- 25 Samalla kun asianomaiset kansalliset viranomaiset ja banaanin hallintokomitean jäsenet käsitelivät edellä mainitun tiedonannon teknisiä näkökohtia, komissio käynnisti neuvottelut Amerikan yhdysvaltojen kauppaedustajan kanssa ratkaistakseen kyseisen valtion ja Euroopan yhteisön välisen meneillään olleen kauppariidan banaanialan yhteisestä markkinajärjestelystä.
- 26 Pian sen jälkeen, kun neuvosto oli antanut asetuksen N:o 216/2001, komissio antoi 7.2.2001 Euroopan parlamentille tiedonannon ”Erityinen tukikehys perinteisille AKT-banaanien toimittajavaltioille (neuvoston asetus 856/1999) — Komission kaksivuotiskertomus 2000” (KOM(2001) 67 lopullinen). Tiedonannon osassa 4, joka on otsikoitu ”EU:n järjestelmän muuttaminen WTO:n päätösten johdosta”, komissio toteaa:

”Käytyään yksityiskohtaisia keskusteluja asianomaisten osapuolten kanssa komissio teki marraskuussa 1999 neuvostolle ehdotuksen asetuksen 404/93

muuttamiseksi. Ehdotukseen sisältyi siirtymäkauden tariffikiintiöjärjestelmä, jossa vahvistetaan kolme kiintiötä ennen ainoastaan tariffiin perustuvan järjestelmän käyttöönottoa, joka on toteutettava vuoteen 2006 mennessä. Kolmansien osapuolten kanssa käydyissä keskusteluissa kävi ilmeiseksi, että eniten kannatusta sai sellainen kiintiöiden hallintajärjestelmä, jossa lupien jakaminen perustuu perinteiseen kaupankäyntiin ja historialliseen viiteajanjaksoon. Kuukausia kestäneiden neuvottelujen jälkeen näytti siltä, että joko aiempien tulosten perusteella tai huutokaupalla myönnettäviin lupiin perustuva tariffikiintiöjärjestelmä olisi vaikea toteuttaa ja että keskustelut historiallisista viiteajanjaksoista olivat umpikujassa. Niinpä komissio ehdotti neuvostolle heinäkuussa antamassaan tiedonannossa, että komission pitäisi saattaa päätökseen kiintiöiden hallinnan ensin tullutta palveluaan ensin -menettelyä (FCFS) koskeva selvitystyö. Neuvosto hyväksyi ehdotuksen, ja komissio esitti tekevänsä FCFS-arvioinnin johdosta neuvostolle lokakuussa 2000 uuden tiedonannon, jossa se ilmoitti pitävänsä FCFS-menettelyä mahdollisena vaihtoehtona — — . Tiedonantoa tarkasteltiin Luxemburgissa 9. lokakuuta kokoontuneessa yleisten asioiden neuvostossa. Neuvostolta odotetaan virallista kantaa sen jälkeen, kun Euroopan parlamentti on antanut lausuntonsa. AKT:n ja EU:n yhteinen edustajakokous antoi Brysselissä 9.—12. lokakuuta pidetyn istuntonsa aikana päätöslauselman EU:n banaanijärjestelmän uudistamisesta.”

27 Komissio pääsi 11.4.2001 sopuun Amerikan yhdysvaltojen edustajien kanssa Yhdysvaltojen ja Euroopan unionin välisestä banaanien koskevasta sovitteluratkaisusta, johon sisältyy banaanialan järjestely (jäljempänä Yhdysvaltojen ja EU:n sovitteluratkaisu).

28 Yhdysvaltojen ja EU:n sovitteluratkaisussa säädetään (katso C kohdan 1 alakohta) liitteessä I määritellyn aiempien tulosten perusteella myönnettäviin lupiin perustuvan tuontitodistusjärjestelmän täytäntöönpanosta yhteisössä. Liitteessä I määritellään kaksi vaihetta. Vaiheessa I, joka tuli voimaan 1.7.2001, yhteisön on yhdistettävä sidotut (kiinteät) A- ja B-tariffikiintiöt yhdeksi vuosittaiseksi sidotuksi 2 553 000 tonnin tariffikiintiöksi, johon sovellettava tariffi saa olla enintään 75 euroa tonnilta. Lisäksi yhteisön on tässä vaiheessa vahvistettava sidottu 850 000 tonnin C-tariffikiintiö. Noin 83 prosenttia A/B-kiintiön tuontito-

distuksista myönnetään perinteisille toimijoille sillä perusteella, mikä on niiden A/B-kiintiön kuuluvien vuosittaisten lopullisten viitemäärien (jäljempänä viitemäärä) keskiarvo vuosilta 1994—1996. Loput 17 prosenttia A/B-kiintiön kuuluvista todistuksista myönnetään uusille ei-perinteisille toimijoille. Sovitteluratkaisussa kielletään A/B-kiintiön kuuluvien banaanien tuonti käyttämällä C-kiintiön tuontitodistusta ja päinvastoin.

- 29 Vaiheessa II, joka alkaa vuonna 2002, sovelletaan edelleen vaiheen I säännöksiä ja muita säännöksiä, mutta yhdistetyn A/B-kiintiön B-osaa lisätään 100 000 tonnilla, jolloin vuosittain käytettävissä olevan kiintiön kokonaismäärä nousee 2 653 000 tonniin.
- 30 Komissio antoi 7.5.2001 asetuksen N:o 896/2001, jonka mukaisesti tuontitodistusten myöntämisperusteena käytetään vuosien 1994—1996 ensisijaista tuontia.

Asiaa koskevat tosiseikat ja oikeudenkäyntimenettely

- 31 Comafrika SpA ja Dole Fresh Fruit Ltd & Co. (jäljempänä kokonaisuutena kantajat) ovat Italian (Comafrika) ja Saksan (Dole) oikeuden mukaan perustettuja yhtiöitä. Ne kuuluvat Dole-konserniin, jota johtaa Kaliforniaan (Yhdysvallat) sijoittautunut Dole Food Company Corporation. Dole-konserni toimii maailmanlaajuisesti muun muassa tuoreiden hedelmien ja vihannesten, kuten banaanien, tuotannon, jalostuksen, jakelun ja myynnin alalla.

- 32 Kantajat ovat rekisteröityneet perinteisiksi toimijoiksi Italiassa ja Saksassa asetuksen N:o 896/2001 3 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Vaikka niillä on oma hallinto ja henkilöstö sekä omat toiminnot, ne harjoittavat liiketoimintaa sekä omaan että Dole-konsernin lukuun. Dole-konsernin Euroopan yhteisöön suuntautuvassa banaani tuonnissa kantajat vastaavat ensinnäkin suorasta tuonnista omaan lukuunsa perinteisinä toimijoina ja toisekseen konsernin muiden yritysten tai muiden sellaisten yritysten, joiden tuontitodistukset Dole-konserni on ostanut, Euroopan yhteisöön tuomien banaani myynnistä tavaraa vastaanottavina konsernin asiamiehinä.
- 33 Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (liittovaltion maatalous- ja elintarvikevirasto), Saksan liittotasavallan toimivaltainen viranomainen, ilmoitti 6.6.2001 kantajalle Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co:lle (jäljempänä Dole) sen asetusten N:o 896/2001 ja N:o 1121/2001 mukaisesti lasketusta osuudesta perinteisten toimijoiden A/B-tariffikiintiössä vuoden 2001 toisella puoliskolla.
- 34 Ministero del commercio con l'estero (ulkomaankauppaministeriö), Italian tasavallan toimivaltainen viranomainen, ilmoitti 8.6.2001 kantajalle Comafrika SpA:lle (jäljempänä Comafrika) sen asetusten N:o 896/2001 ja 1121/2001 mukaisesti lasketusta osuudesta perinteisten toimijoiden A/B-tariffikiintiössä vuoden 2001 toisella puoliskolla.
- 35 Kantajat nostivat 19.6.2001 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen saapuneella kannekirjelmällä EY 230 ja EY 231 artiklan nojalla kanteen, jossa ne vaativat ensinnäkin, että asetukset N:o 896/2001 ja N:o 1121/2001 (jäljempänä kokonaisuutena riidanalaiset asetukset) todetaan pätemättömäksi kantajia koskevilta osin tai vaihtoehtoisesti pätemättömäksi erga omnes; toiseksi, että EY 235 ja EY 288 artiklan nojalla niille maksetaan kor-

vauksia riidanalaisten asetusten lainvastaisesta antamisesta aiheutuneista vahingoista, ja kolmanneksi, että komissio velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

- 36 Kantajat vaativat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 21.6.2001 saapuneella erillisellä asiakirjalla EY 242 artiklan ja EY 243 artiklan nojalla väli-toimia koskevaa määräystä riidanalaisten asetusten täytäntöönpanon lykkäämiseksi kantajia koskevilta osin tai vaihtoehtoisesti erga omnes. Lisäksi ne vaativat korvausta väli-toimimenettelystä aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista.
- 37 Koska väli-toimia koskeva hakemus oli alustavalta luonteeltaan erittäin kiireellinen, suullisen käsittelyn päivämääräksi asetettiin 26.6.2001 eikä komissiota vaadittu esittämään etukäteen kirjallisia huomautuksia hakemuksesta. Tästä huolimatta 25.6.2001 komissio esitti kirjallisia huomautuksia sisältävän asiakirjan sekä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamolle että kantajille. Asiakirja liitettiin asiaa koskevaan asiakirja-aineistoon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin määräyksellä.
- 38 Asianosaiset esittivät suullisia väitteitä ja vastasivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin esittämiin useisiin kysymyksiin 26.6.2001 pidetyssä suullisessa käsittelyssä. Suullisessa käsittelyssä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti antoi kantajille 2.7.2001 asti aikaa esittää kirjalliset lisähuomautuksensa vastaukseksi komission 25.6.2001 esittämiin kirjallisiin huomautuksiin sekä antaa lisätietoja useista presidentin niille esittämistä suullisista kysymyksistä. Komissiota puolestaan pyydettiin esittämään mahdolliset lisähuomautuksensa 5.7.2001 mennessä.
- 39 Näin ollen kantajat esittivät lisähuomautuksia 2.7.2001, kun taas komissio esitti 5.7.2001 vastaukset mainittuihin huomautuksiin sekä joihinkin kantajien suullisessa käsittelyssä esittämiin huomautuksiin (jäljempänä lisähuomautukset).

- 40 Lisähuomautusten perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti pyysi kumpaakin asianosaista esittämään 23.7.2001 mennessä vastaukset joihinkin erillisiin kirjallisiin lisäkysymyksiin, jotka osoitettiin asianosaisille ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaajan 10.7.2001 päivätyllä kirjeellä (jäljempänä kirjalliset kysymykset).
- 41 Komissio vastasi kirjallisiin kysymyksiin 20.7.2001 päivätyllä kirjeellä ja kantajat 23.7.2001 päivätyllä kirjeellä.
- 42 Kantajat ovat määritelleet hakemuksessaan vaatimiensa välitoimien täsmällisen soveltamisalan 2.7.2001 esittämässään lisähuomautuksissa. Kantajat vaativat riidanalaisten asetusten täytäntöönpanon lykkäämistä erga omnes vuoden 2001 neljättä vuosineljännestä koskevien tuontitodistusten myöntämisestä alkaen. Kantajien suullisessa käsittelyssä esittämien tietojen mukaan, joita komissio ei kiistä, tuontitodistukset pitäisi tavanmukaisesti myöntää vuoden 2001 syyskuun 30. päivän tienoilla, ja tässä yhteydessä myönnettyjen tuontitodistusten pitäisi olla voimassa 7.10.2001—6.1.2002.

Oikeussääntöjen soveltaminen

- 43 EY 242 ja EY 243 artiklan sekä Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perustamisesta 24 päivänä lokakuuta 1988 tehdyn neuvoston päätöksen 88/591/EHTY, ETY, Euratom (EYVL L 319, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 8 päivänä kesäkuuta 1993 tehdyllä neuvoston päätöksellä 93/350/Euratom, EHTY, ETY (EYVL L 144, s. 21), 7 päivänä maaliskuuta 1994 tehdyllä neuvoston päätöksellä 94/149/EHTY, EY (EYVL L 66, s. 29) ja uusien jäsenvaltioiden Euroopan unioniin liittymistä koskevien asiakirjojen tarkistamisesta 1 päivänä tammikuuta 1995 tehdyllä neuvoston päätöksellä 95/1/EY, Euratom, EHTY (EYVL L 1, s. 1), 4 artiklan nojalla ensimmäisen oikeusasteen

tuomioistuimien voi määrätä riidanalaisen toimenpiteen täytäntöönpanon lykättäväksi tai päättää tarpeellisista välitoimista, jos se katsoo, että olosuhteet sitä edellyttävät.

- 44 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 104 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa määrätään, että hakemus toimielimien antaman säädöksen täytäntöönpanon lykkäämiseksi EY 242 artiklan mukaisesti otetaan tutkittavaksi ainoastaan, jos hakija on nostanut kanteen tätä säädöstä vastaan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa. Kyseinen määräys ei ole pelkkä muodollisuus, vaan se merkitsee, että pääasia, johon välitoimia koskeva hakemus liittyy, on voitava ottaa tutkittavaksi (asia T-339/00 R, *Bactria Industriehygiene-Service v. komissio*, määräys 15.6.2001, Kok. 2001, s. II-1721, 28 kohta, jäljempänä *Bactria*).
- 45 Hakemuksen aineellisen sisällön osalta työjärjestyksen 104 artiklan 2 kohdassa määrätään, että välitoimihakemuksissa on ilmoitettava seikat, joiden vuoksi asia on kiireellinen, sekä ne tosiseikat ja oikeudelliset perusteet, joiden vuoksi vaadittujen välitoimien myöntäminen on ilmeisesti perusteltua. Vaadittujen toimien on oltava väliaikaisia siten, ettei niillä oteta kantaa pääasiassa annettavaan ratkaisuun (ks. erityisesti yhdistetyt asiat 76/89, 77/89 ja 91/89 R, RTE ym. v. komissio, määräys 11.5.1989, Kok. 1989, s. 1141, 12 kohta, jäljempänä RTE; asia C-313/90 R, *CIRFS v. komissio*, määräys 17.5.1991, Kok. 1991, s. I-2577, 24 kohta; asia T-6/97 R, *Comafrika ja Dole Fresh Food Europe v. komissio*, määräys 3.3.1997, Kok. 1997, s. II-291, 21 kohta ja asia T-230/97 R, *Comafrika ja Dole Fresh Food Europe v. komissio*, määräys 1.10.1997, Kok. 1997, s. II-1589, 21 kohta, jäljempänä *Comafrika ja Dole*).
- 46 Koska toimenpiteet, joiden osalta pääasiassa haetaan muun muassa pätemättömäksi julistamista, ovat kaksi komission asetusta, on aluksi tarkistettava, ettei kyseisen kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten voida ainakaan ensi näkemältä katsoa puuttuvan.

Tutkittavaksi ottaminen

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

- 47 Kantajat väittävät, että riidanalaiset asetukset koskevat niitä kumpaakin suoraan ja erikseen. Koska asetuksen N:o 896/2001 4 artiklan nojalla ainoastaan niillä toimijoilla, joiden viitemäärät oli otettu huomioon vuonna 1998 ja joihin kantajat kuuluivat, oli mahdollisuus esittää tuontitodistushakemus 11.5.2001 mennessä, tuona vuonna yksilöityä toimijoiden ryhmää ei ollut mahdollista laajentaa. Yhteisön laajuinen viitemäärä, johon 4 artiklassa viitataan, saadaan näin ollen laskemalla yhteen ne yksittäiset tiedot, jotka jäsenvaltiot ovat toimittaneet komissiolle hakemusten jättämiselle asetetun määräajan umpeuduttua. Toisin kuin yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-73/97 P, Ranska vastaan Comafrika ja Dole Fresh Fruit Europa, 21.1.1999 antamassa tuomiossa (Kok. 1999, s. I-185; jäljempänä Ranska v. Comafrika ja Dole) käsitellyissä asetuksissa komissio oli esillä olevassa asiassa tietoinen ennen asetuksen N:o 1121/2001 mukautuskertoimen vahvistamista kunkin edellä mainittuun päivämäärään mennessä hakemuksensa jättäneen toimijan viitemäärästä, koska nämä määrät vahvistettiin viiteajanjakson 1994—1996 toteutuneen tuonnin perusteella. Kun mukautuskerroin julkaistiin asetuksessa N:o 1121/2001, kunkin tuontitodistusta hakeneen toimijan täsmällinen tuontitodistusmäärä voitiin laskea. Näin ollen kantajat väittävät, että riidanalaisilla asetuksilla perustettu myöntämisyjärjestelmä koskee niitä erikseen. Järjestelmä vaikuttaa niihin myös suoraan, koska riidanalaisissa asetuksissa kansallisille viranomaisille ei anneta harkintavaltaa mukauttaa eikä oikaista yksittäisten hakijoiden esittämiä tietoja.
- 48 Komissio katsoo yhteisöjen tuomioistuimen asiassa Ranska vastaan Comafrika ja Dole soveltaman lähestymistavan perusteella, etteivät edellytykset pääasian tutkittavaksi ottamiselle täyty. Komissio on kuitenkin kieltäytynyt esittämästä asiasta yksityiskohtaisia huomautuksia, koska kyseessä on sen mukaan asia, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti voi ottaa käsiteltäväksi virkansa puolesta.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin arviointi asiasta

- 49 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaisesti pääasian tutkittavaksi ottamista koskevaa kysymystä ei periaatteessa pitäisi tarkastella välitoimimenettelyssä, jotta vältettäisiin ottamasta etukäteen kantaa pääasiaan. Siinä tapauksessa, että on esitetty oikeudenkäyntiväite, jonka mukaan pääasian kanteen tutkittavaksi ottamista koskevat edellytykset eivät selvästi täyty, on kuitenkin asianmukaista selvittää, onko sellaisia perusteita, joiden nojalla välitoimia koskeva hakemus on alustavasti otettava tutkittavaksi, koska välitoimia koskeva hakemus liittyy pääasiaan (ks. asia 376/87 R, *Distrivet v. neuvosto*, määräys 27.1.1988, Kok. 1998, s. 209, 21 kohta; asia C-300/00 P(R), *Federación de Confradías de Pescadores de Guipúzcoa ym. v. neuvosto*, määräys 12.10.2000, Kok. 2000, s. I-8797, 34 kohta ja em. asia *Bactria*, määräyksen 73 kohta).
- 50 Komission esillä olevassa asiassa esittämät tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä koskevat epäilykset liittyvät ainoastaan pääasian kanteen siihen osaan, jossa vaaditaan riidanalaisten asetusten julistamista pätemättömiksi. Kyseisen pääasian kanteen tutkittavaksi ottamista ei ole itse asiassa syytä epäillä siltä osin, kuin hakijat vaativat korvauksia EY 235 ja EY 288 artiklan nojalla. Yhteisöjen tuomioistuimen asiassa Ranska vastaan Comafra ja Dole soveltama lähestymistapa on selvästi erityisen merkityksellinen, kun tarkastellaan kantajien EY 230 artiklan nojalla nostaman kanteen väitettyä perusteettomuutta.
- 51 Asiassa Ranska vastaan Comafra ja Dole yhteisöjen tuomioistuin hyväksyi valituksen, joka koski ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-70/94, Comafra ja Dole Fresh Fruit vastaan komissio, 11.12.1996 antamassa tuomiossa (Kok. 1996, s. II-1741; jäljempänä riidanalainen tuomio) esittämää arviota, jonka mukaan pääasiassa nostettua kannetta vastaava kanne oli otettava tutkittavaksi. Kantajat väittävät, että nyt esillä olevan asian olosuhteet eroavat yhteisöjen tuomioistuimen mainitussa asiassa tarkastelemista olosuhteista. Tämän vuoksi on syytä tarkastella, onko tämä väite ilmeisen perusteltu (*fumus boni juris*).

- 52 Kantajat väittävät, että riidanalaiset asetukset koskevat niitä suoraan ja erikseen, koska asetuksessa N:o 896/2001 ei anneta komissiolle eikä jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille lainkaan harkintavaltaa määrittellä niitä viitemääriä, joita käytetään perusteena laskettaessa banaanitonnimäärää, jonka kukin toimija saa tuontitodistuksensa nojalla tuoda ottaen huomioon käytettävissä oleva A/B-kokonaistaruuskiintiö. Mukautuskertoimen tarkoituksena oli yksinomaan ottaa huomioon käytettävissä olevan kokonaiskiintiön ja tuontitodistusta hakeneiden toimijoiden viiteajanjaksoa koskevien yksittäistietojen yhteenlasketun määrän välinen vaje, jonka aiheutti joidenkin perinteisten toimijoiden päätös olla hakematta tuontitodistusta tässä ominaisuudessa asetuksen N:o 896/2001 mukaisesti. Kun komissio vahvisti mainitun mukautuskertoimen asetuksessa N:o 1121/2001, kunkin A/B-taruuskiintiöön hakeneen perinteisen toimijan tarkka tuontitodistuspäämäärä tuli ilmi. Tämän vuoksi kantajat väittävät, että riidanalaiset asetukset muodostavat mainittujen toimijoiden, joihin kantajat kuuluvat, kannalta joukon yksittäistapauksia koskevia päätöksiä, jotka muun muassa kantajat voivat riitauttaa pätevyiden osalta.
- 53 Sen toteamiseksi, ovatko kantajat esittäneet pätemättömäksi julistamista koskevalle kanteelleen sellaiset perustelut, ettei voida ainakaan *fumus boni juris*in osalta katsoa, etteivät tutkittavaksi ottamista koskevat edellytykset selvästi täyty, on tarpeen harkita, voidaanko riidanalaisen asetusten todella katsoa muodostavan yksittäistapauksia koskevien päätösten joukon. Tältä osin on tarkasteltava erityisesti yhteisöjen tuomioistuimen asiassa Ranska vastaan Comafrika ja Dole esittämää tulkintaa siitä, mitä tarkoittaa, että asetus koskee asianosaisia erikseen. Yhteisöjen tuomioistuin totesi vuoden 1993 järjestelmästä, että koska komission asianomaisten täytäntöönpanoasetusten mukaisesti "tietoja, jotka toimijat ovat ilmoittaneet toimivaltaisille viranomaisille, voidaan menettelyn kuluessa muuttaa useaan kertaan ennen vähennyskertoimen vahvistamista, ilman että toimivaltaisten viranomaisten tai komission tekemiä muutoksia ilmoitettaisiin kyseisille toimijoille", kukin "toimija ei pysty määrittämään sitä viitemäärää, johon vähennyskerrointa sovelletaan" (tuomion 30 ja 31 kohta). Yhteisöjen tuomioistuin katsoi, että "ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli siten todennut valituksenalaisen tuomion 41 kohdassa virheellisesti", että kyseisen asian valituksenalaisessa asetuksessa "ilmoitetaan kaikille toimijoille, joita asia koskee, että se banaanimäärä, joka toimijalla on oikeus tuoda vuoden 1994 taruuskiintiön rajoissa, voidaan vahvistaa soveltamalla yhtenäistä vähen-

nyskerrointa toimijan viitemäärään” ja että näin ollen ”kukin toimija voi soveltaa vähennyskerrointa sille jo myönnettyyn viitemäärään, jolloin toimija voi määrittää sen lopullisen määrän, joka sille myönnetään” (tuomion 32 kohta).

- 54 Nyt esillä olevaa hakemusta varten kantajat ovat osoittaneet uskottavasti, että asetuksella N:o 896/2001 luodaan täysin suljettu järjestelmä, jossa kaikkien sellaisten toimijoiden viitemäärät, jotka voivat jättää hakemuksia A/B-tariffikiintiön perinteisen toimijan ominaisuudessa, on vahvistettu käyttämällä perusteena suoraa tuontia koskevia lukuja sellaiselta aiemmalta ajanjaksolla, jota ei voida lähtökohtaisesti muuttaa. Yksinomaan se tosiseikka, että asianomaisten jäsenvaltioiden tuontitodistuksia hakeville toimijoille viime kädessä myöntämät tarkat määrät voivat kuitenkin vaihdella vuosineljänneksestä toiseen kyseisellä asetuksella perustetussa järjestelmässä niiden hyväksytyjen perinteisten toimijoiden lukumäärän mukaan, jotka todellisuudessa hakevat tuontitodistusta jonakin tietynä vuosineljänneksenä, ei ainakaan fumus boni jurisin tarkastelun osalta heikennä näin perustetun järjestelmän suljettua luonnetta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin sovelsi yhdistetyissä asioissa T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 ja T-225/99, Comafrica ja Dole Fresh Food Europe vastaan komissio, 12.7.2001 antamassaan tuomiossa (Kok. 2001, s. II-1975; jäljempänä Comafrica ja Dole vastaan komissio) yhteisöjen tuomioistuimen asiassa Ranska vastaan Comafrica ja Dole antamassa tuomiossa esittämiä periaatteita ja katsoi, ettei vuoden 1993 ja 1999 järjestelmillä perustettuja tuontitodistusten myöntämisyjärjestelmiä voitu pitää joukkona yksittäistapauksia koskevia päätöksiä. Tämä näkemys perustuu lähinnä siihen tosiseikkaan, että näissä järjestelmissä ”komissiolla on yhdessä jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten kanssa tärkeä tehtävä toimijoiden yksittäisten viitemäärien tarkastamisessa ja oikaisemisessa kaksinkertaisen laskennan välttämiseksi” (tuomion 103 kohta), sekä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen näkemykseen, jonka mukaan komissio ”ei pyrkinyt mukautuskertoimen vahvistamisella päättämään kansallisille viranomaisille jätettyjen yksittäisten todistushakemusten käsittelystä vaan — — puuttumaan objektiiviseen tosiseikkaan, että yhteisön viitemäärä ylitti tariffikiintiön (vuoden 1993 järjestelmässä) sekä tariffikiintiön ja perinteisten AKT-banaanien määrän (vuoden 1999 järjestelmässä)” (tuomion 106 kohta). Nyt esillä olevassa asiassa ei sitä vastoin voida pitää poissuljettuna sitä, että toimittettujen tietojen tarkistamismahdollisuuden täydellinen puuttuminen sekä tuontitodistuksia hakevien toimijoiden luokan täysin suljettu luonne erottaa riidanalaisella asetuksella perustetun myöntämisyjärjestelmän riittävässä määrin asiassa Ranska vastaan Comafrica ja Dole tai asiassa Comafrica ja Dole vastaan komissio annetuissa tuomioissa tarkastelluista järjestelmistä.

- 55 Sen osalta, koskevatko asetukset kantajia suoraan, riidanalaisten asetusten alustavankin arvion perusteella näyttäisi siltä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa Comafrica ja Dole vastaan komissio antamassa tuomiossa tarkastelemien järjestelmien (katso tuomion 96—98 kohta) tavoin nyt esillä olevassa asiassa toimivaltaisilla kansallisilla viranomaisille ei ole lainkaan harkintavaltaa laskea viitemääriä eikä tuontitodistuksia hakevien toimijoiden yksittäisiä tuontimääriä. Näin ollen riidanalaiset asetukset näyttäisivät koskevan kantajia suoraan.
- 56 Tämän vuoksi ei voida pitää poissuljettuna sitä, että riidanalaiset asetukset koskevat kantajia suoraan ja erikseen, ja koska kantajilla on kyseisten asetusten riitauttamiseen ilmeinen intressi, on syytä todeta alustavasti, että niillä on riittävä kelpoisuus nostaa kanne asetusten julistamiseksi pätemättömiksi EY 230 artiklan neljännen kohdan mukaisesti.
- 57 Koska kantajien väitteet jättämänsä hakemuksen kiireellisyydestä perustuvat suurelta osin niiden toteamukseen, jonka mukaan ne ovat osoittaneet esillä olevan asian fumus boni jurisin olevan vankka, on syytä ensiksi tarkastella niitä tosiseikkoja ja oikeudellisia perusteita, jotka kantajat ovat esittäneet välitoimea koskevan hakemuksen käsittelevälle tuomarille.

Välitoimia koskevan hakemuksen fumus boni juris

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

- 58 Välitoimia koskevan hakemuksensa fumus boni jurisin tueksi kantajat vetoavat useisiin pääasian kumoamiskanteessa esittämiinsä väitteisiin.

- 59 Ensinnäkin kantajat väittävät, että komissio on syrjinyt niitä lainvastaisesti tukeutumalla tarkoituksellisesti riidanalaisissa asetuksissa viiteajanjaksoon, jonka aikana käytetyissä luvuissa eli suoraa ensisijaista tuontia koskevissa luvuissa oli huomattavia virheitä, ja suosimalla näin toimijoita, jotka olivat tuontitodistushakemuksissaan esittäneet kantajista poiketen kyseiseltä ajanjaksoilta tuontimääriä koskevat tiedot todellista suurempina. Toiseksi kantajat väittävät, että komissio on käyttänyt väärin asetuksen N:o 404/93 mukaisia valtuuksiaan banaanian yhteistä markkinajärjestelyä hallinnoidessaan. Kantajat väittävät, että koska asetus N:o 896/2001 vastaa hyvin pitkälti Yhdysvaltojen ja EU:n sovitteluratkaisua, riidanalaisien asetusten antamisen pääasiallisena perusteena oli pikemminkin Yhdysvaltojen kanssa käydyn banaaniriidan lopettaminen kuin banaanian yhteisen markkinajärjestelyn hallinnointi panemalla täytäntöön oikeudenmukainen ja tasavertainen tuontitodistusten myöntämisyjärjestelmä. Lisäksi ne väittävät, että komissio on rikkonut suhteellisuusperiaatetta kun se on päättänyt käyttää lukuja, joiden se tiesi olevan täynnä virheitä, ja kun se ei ole pidättänyt itselleen oikeutta oikaista niitä. Riidanalaisilla asetuksilla perustetun järjestelmän soveltumattomuus käy ilmi myös siitä tosiseikasta, että banaanian yhteisen markkinajärjestelyn hallinnoimiseksi oli käytettävissä oikeudenmukaisempiakin keinoja, kuten ensin tullutta palveliaan ensin -periaatteen soveltaminen.
- 60 Näin ollen kantajat väittävät, että riidanalaisien asetusten törkeän lainvastaisuuden perusteella niiden kanteen fumus boni juris on niin vankka, ettei tuomioistuimella ole itse asiassa muuta vaihtoehtoa kuin määrätä täytäntöönpanoa lykättäväksi. Kantajat väittävät, että vuonna 1994 ensisijaista suoraa tuontia koskevista tiedoista noin 57 prosenttia oli virheellisiä. Vaikka perusteettoman suurten hakemusten määrä laski ajanjaksolla siten, että kyseisinä kolmena vuonna se oli 23 prosenttia, tällaista virhemäärää ei mitenkään voida hyväksyä. Kun kerran komissio tiesi, että vuoden 1994 tiedoissa oli erittäin paljon virheitä ja että vuoden 1997 tiedot olivat selvästi vuoden 1994 tietoja tarkempia, sen olisi hyvän hallinnon periaatteiden mukaisesti vähintään pitänyt valita viitejaksoksi vuodet 1995—1997.
- 61 Kantajat esittävät kirjallisiin kysymyksiin antamissaan vastauksissa, että asiassa Comafrika ja Dole vastaan komissio annettu tuomio korostaa riidanalaisien asetusten lainvastaisuutta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi ase-

tuksen N:o 404/94 täytäntöönpanoa koskevien aiempien komission asetusten osalta, että komissio oli pyrkinyt kaikkiin tavoin välttämään perusteettoman suuret hakemukset kyseisiin asioihin liittyneiltä viitevuosilta (1995—1999) ja että sen saavuttamat tulokset olivat parantuneet ajan mittaan. Kuitenkin asetuksessa N:o 896/2001 komissio sulki pois kaikki mahdollisuudet kyseisten toimien jatkamiseen asiassa Comafrika ja Dole vastaan komissio käsitellyistä asetuksista poiketen.

- 62 Komissio kiistää kantajien hakemuksen fumus boni juriksen tai ainakin sen vahvuuden. Suullisessa käsittelyssä komissio puolusti voimakkaasti erityisesti asetuksen N:o 896/2001 taustalla olevaa ratkaisua myöntää tuontitodistukset vuosina 1994—1996 suoraan tuotujen banaanien määrien perusteella. Komissio esitti, että Yhdysvaltojen kanssa meneillään olleen kauppariidan sovittelu oli vain yksi niistä tekijöistä, jotka olivat vaikuttaneet riidanalaisen tuontitodistusten myöntämisyjärjestelmän perustamispäätökseen. Riidanalaisten asetusten antamisella komissio pyrki luomaan tasapainon erityisesti perinteisten ja ei-perinteisten toimijoiden välille sekä korjaamaan puutteet, joita WTO:n useiden riitojenratkaisuryhmien havaintojen mukaan oli ollut niissä tuontitodistusten myöntämisyjärjestelmissä, joilla asetus N:o 404/94 oli aiemmin pantu täytäntöön.

- 63 Vaikka komissio ei kiistäkään perusteettoman suurten hakemusten sisällymistä valitun viitejakson perustana oleviin ja erityisesti vuoden 1994 suoraa tuontia koskeviin määriin, se esitti suullisessa käsittelyssä, että vuotta 1997 ei valittu vuoden 1994 sijasta sen vuoksi, että ensin mainitulta vuodelta ei ollut käytettävissä lainkaan tietoja ensisijaisesta tuonnista. Komissio toteaa lisähuomautuksissaan, että tämän vuoksi vuodet 1994—1996 kattava ajanjakso oli viimeisin käytettävissä oleva sekä vähennyskertoimien kannalta luotettavimmat tiedot sisältävä kolmivuotiskausko muihin käytettävissä oleviin jaksoihin verrattuna. Komissio on edelleen varma siitä, että perusteettoman suurten hakemusten määrä

on 11,24 prosenttia eikä siis ole lähellä kantajien esittämää 23 prosentin keskiarvoa. Näin ollen vuosien 1994—1996 valintaa viitejaksoksi sekä kyseistä ajanjaksoa koskevia valittuja ensisijaista tuontia koskevia tietoja voidaan pitää objektiivisesti oikeutettuna perusteena tuontitodistusten myöntämiselle (ks. asia T-18/99, *Cordis v. komissio*, tuomio 20.3.2001, Kok. 2001, s. II-913, 77 kohta).

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin arviointi asiasta

- 64 Väli-toimia koskevan hakemuksen käsittelevän tuomarin tehtävänä ei ole hakemuksen *fumus boni jurista* arvioidessaan antaa lopullista ratkaisua riita-asian aineellisista perusteista. Tuomioistuimen on kuitenkin oltava vakuuttunut siitä, että asian yksilölliset olosuhteet huomioon ottaen kantajan esittämät perustelut ovat riittävän vakavia, jotta niitä ei voida jättää tutkimatta oikeudenkäynnin tässä vaiheessa tarkastelematta niitä yksityiskohtaisemmin, ja että niiden perusteella vaadittujen väli-toimien myöntäminen on ilmeisesti perusteltua (ks. asia 56/89 R, *Publishers Association v. komissio*, määräys 13.6.1989, Kok. 1989, s. 1693, 31 kohta ja asia C-149/95 P(R), *komissio v. Atlantic Container Line*, määräys 19.7.1995, Kok. 1995, s. I-2165, 26 ja 27 kohta).
- 65 Nyt esillä olevassa asiassa kaksi kantajien esittämistä perusteista näyttää ainakin ensi näkemältä asettavan riidanalaisten asetusten pätevyyden vahvasti kyseenalaiseksi, ja tämän vuoksi vaaditun väli-toimen myöntäminen voisi olla perusteltua.
- 66 Ensimmäinen näistä perusteista koskee väitettyä syrjintää. Kantajat väittävät, että komissio on hyväksynyt sen omienkin lukujen perusteella keskiarvoltaan 11 prosentin suuruisen virhemäärän käyttämällä riidanalaisten asetusten perusteena sellaista viitejaksoa koskevia tuontitodistuslukuja, jonka aikana perusteettoman suuria — vaikkakaan ei välttämättä luonteeltaan vilpillisiä —

hakemuksia oli huomattavan paljon. Näin on syntynyt vuoteen 2005 asti sovellettava tuontitodistusjärjestelmä, jossa suositetaan viitejaksolla perusteettoman suuria hakemuksia esittäneitä toimijoita kantajien kaltaisten, paikkansapitäviä hakemuksia esittäneiden toimijoiden kustannuksella.

67 Tämän perusteen yksityiskohtainen tarkastelu ei selvästikään kuulu nyt esillä olevan välitoimimenettelyn soveltamisalaan, mutta kantajat ovat esittäneet väitteitä, joita on syytä tarkastella yksityiskohtaisesti pääasian oikeudenkäynnissä. Vaikka otettaisiin huomioon komission suullisessa käsittelyssä esittämä väite, jonka mukaan sen olisi ollut miltei mahdotonta poistaa käytetyistä tiedoista ja erityisesti vuoden 1994 tiedoista kaikki virheet, ainakin alustavasti on vaikea ymmärtää, miten 10—11 prosentin virhemäärää voitaisiin pitää hyväksyttävänä perusteena valitulle tuontitodistusten myöntämisyjärjestelmälle etenkin, kun on selvää, kuten komissio suullisessa käsittelyssä myönsi, että käytettävissä oli vaihtoehtoisia perusteita, kuten ensin tullutta palvelua ensin -periaatteeseen perustuva järjestelmä. Näin on etenkin siinä tapauksessa, ettei komissio ole pidättänyt itselleen mitään mahdollisuutta tarkistaa sitä, onko tuontitodistusten myöntäminen yksittäisille toimijoille tällaisten osittain puutteellisten tietojen perusteella tosiasiaa oikeutettua.

68 Tähän arvioon ei vaikuta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa Comafrika ja Dole vastaan komissio antamassa tuomiossa esittämä näkemys asiassa T-225/99 esitetystä korvausvaatimuksesta, jonka mukaisesti se, että komissio on hyväksynyt väitetyn 3 tai 4 prosentin suuruisen poikkeaman vuoden 1999 järjestelmän ensimmäisen vuoden osalta, ei välttämättä muodosta todistetta ”huolimattomuudesta tai huolellisuusvelvollisuuden laiminlyönnistä”, koska ”tiettyä virhemarginaalia ei voitu välttää” (tuomion 148 kohta). Nyt esillä olevassa välitoimimenettelyssä ei ole mahdollista alustavasti katsoa, kuten komissio väittää, että noin 11 prosentin virhemäärää ei voida välttää ja että tämän vuoksi olisi ollut hyödyttömyä pidättää riidanalaisissa asetuksissa komissiolle jonkinlainen mahdollisuus tarkistaa yksittäisten toimijoiden hakemien viitemäärien perustana käytetyt määrät. Pääasian ratkaiseva tuomari voi esittää tällaisen arvion vasta tarkasteltuaan kattavasti toisistaan eroavia lukuja, muita asian kannalta merkityksellisiä todisteita ja asianosaisten esittämiä perusteluja.

- 69 Kantajat ovat myös osoittaneet alustavasti, että komissio on käyttänyt väärin etenkin asetuksen N:o 404/93 20 artiklan mukaisia valtuuksiaan, kun se on antanut riidanalaiset asetukset pääasiallisena tarkoituksenaan pikemminkin ratkaista Yhdysvaltojen kanssa syntynyt kauppariita, johon viitataan asetuksen N:o 896/2001 johdanto-osan viidennessä perustelukappaleessa, kuin pyrkiä saavuttamaan banaanianalan yhteisen markkinajärjestelyn asianmukaista täytäntöönpanoa koskeva yleinen tavoite. Kantajat ovat kiistäneet komission suullisen väitteen, jonka mukaan kauppariidan ratkaiseminen oli ainoastaan yksi asetusta N:o 896/2001 annettaessa huomioon otettu osatekijä, ja osoittaneet uskottavasti, että tosiasiallisesti tätä osatekijää pidettiin ratkaisevana banaanianalan yhteisen markkinajärjestelyn asianmukaisen hallinnoinnin kustannuksella.
- 70 Kantajat perustavat tätä seikkaa koskevat väitteensä toisaalta EU:n ja Yhdysvaltojen banaanisovitteluratkaisun ja asetusta N:o 896/2001 koskevan ehdotuksen ja asetuksen antamisen samanaikaisuuteen, ja toisaalta siihen, että komissio samaan aikaan sivuutti yhtäkkiä aiemman tavoitteensa pyrkiä ensin tullutta palvelullaan ensin -periaatteeseen perustuvaan järjestelmään. Neuvosto oli hyväksynyt tämän tavoitteen 9.10.2000 antamassaan päätöslauselmassa (katso 20 kohta edellä), ja siihen viitataan asetuksen N:o 216/2001 johdanto-osan toisessa perustelukappaleessa (katso 3 kohta edellä). Kantajat vetoavat myös siihen, että EU:n ja Yhdysvaltojen banaanisovitteluratkaisun tavoitteet ja riidanalaisilla asetuksilla perustetun järjestelmän tavoitteet vastaavat hyvin pitkälti toisiaan. Näissä olosuhteissa ei voida pitää poissuljettuna sitä, että kantajat ovat nostaneet esiin riidanalaisissa asetuksissa valitun tuontitodistusten myöntämisyjärjestelmän asianmukaisuutta koskevia vakavia kysymyksiä.
- 71 Siitä huolimatta, että kantajat käyttävät varsin voimakkaita ilmaisuja väittäessään komission käyttäneen valtuuksiaan väärin, ei ole mahdollista todeta, kun otetaan huomioon asianosaisten välinen suuri erimielisyys viiteajanjaksolla ja erityisesti vuonna 1994 ilmenneiden perusteettoman suurten määrien tarkasta tasosta sekä se harkintavalta, joka komissiolla kiistatta on asetuksen N:o 404/93 20 artiklan nojalla banaanianalan yhteisen markkinajärjestelyn etujen mukaisuuden arvioimiseksi, että kantajat olisivat osoittaneet hakemuksensa *fumus boni iuris*nsä olevan niin vankka, että välitoimien myöntäminen olisi perusteltua ilman että hakemuksen kiireellisyyttä on näytettävä toteen.

- 72 Näin ollen on tarkasteltava kantajien hakemuksen kiireellisyyttä ja tarvittaessa sitä, tukisiko nyt esillä olevaan asiaan liittyvä etujen tasapaino vaaditun lykkäämisen myöntämistä (katso 42 kohta edellä) yksinomaan sillä perusteella, että kantajat ovat onnistuneet työjärjestyksen 104 artiklan 2 kohdassa esitettyjen vaatimusten mukaisesti näyttämään toteen, että välitoimien myöntäminen on ilmeisesti perusteltua.

Asian kiireellisyys ja etujen tasapaino

Asianosaisten perustelut

- 73 Kantajat esittävät, että vaikka ne ja yleisemmin ottaen koko Dole-konserni eivät joudu konkurssiin riidanalaisten asetusten täytäntöönpanon vuoksi, kyseisten asetusten soveltamisesta aiheutuu niille seuraavien viiden ja puolen vuoden aikana kuitenkin merkittävää ja korjaamatonta vahinkoa. Kantajien banaaneista saama liikevaihto on keskimäärin 21 prosenttia koko Dole-konsernin banaaneista saamasta liikevaihdosta, joka puolestaan on 10 prosenttia konsernin koko liikevaihdosta. Kantajat esittävät, että ne menettävät noin (— — prosenttia)¹ aiemman järjestelmän mukaisista tuontitodistuksistaan, kun taas koko Dole-konserni menettää tuontitodistuksistaan noin (— — prosenttia), mikä vastaa noin (— —) miljoonaa laatikkoa banaaneja. Kun Dole-konsernin markkinaosuus kolmansista maista peräisin olevasta banaanien tuonnista oli vuoden 2001 ensimmäisellä vuosipuoliskolla asetuksella N:o 2362/98 perustetussa järjestelmässä (— — prosenttia), riidanalaisilla asetuksilla perustetussa järjestelmässä se laskee (— — prosenttiin). Tämä vastaa noin 36 prosentin laskua, mikä on kantajien mukaan ”varsin huomattava määrä toimialalla, jonka voittomarginaali on alle 6 prosenttia”. Tämä ei johda ainoastaan Dole-konsernin banaanialan toimintojen huomattavaan supistamiseen Euroopassa, vaan myös siihen merkitykseltään tärkeämpään seikkaan, että kantajien suuret ketjumarkettiasiakkaat

¹ — Luottamukselliset tiedot poistettu.

vaihtavat tavarantoimittajaa, koska tarjonnan jatkuvuus, jota kantajat eivät enää pysty takaamaan, on kyseisille asiakkaille ratkaisevan tärkeä peruste. Kun nämä asiakkaat on kerran menetetty, niitä on äärimmäisen vaikea saada takaisin.

- 74 Vaikka kantajien EY 235 ja EY 288 artiklan nojalla tekemä vahingonkorvausvaatimus myöhemmin hyväksyttäisiinkin, rahalliset korvaukset olisivat riittämättömiä, koska merkittävä osa kantajien markkinaosuudesta olisi tuolloin menetetty peruuttamattomasti. Kantajat katsovat, että välitoimet olisi myönnettävä, koska korvaukset olisivat niiden mielestä nyt esillä olevassa asiassa riittämätön keino (ks. asia 113/77 R ja 113/77 R-Int, NTN Toyo v. neuvosto, määräys 14.10.1977, Kok. 1977, s. 1721).
- 75 Lisäksi kantajat toteavat, ettei niillä ole mahdollisuuksia juurikaan pienentää niitä tappioita, joita riidanalaisten asetusten soveltaminen aiheuttaa. Kantajat kykenivät pienentämään vuoden 1993 järjestelmän mukaisten erilaisten tuontitodistusluokkien perustamisesta aiheutuneita vahinkoja tutkimalla mahdollisuuksia hankkia B-luokan tuontitodistuksen omaavia toimijoita tai solmia sopimussuhteita niiden kanssa. Näillä toimijoilla säilyi vuoden 1999 järjestelmässä B-luokan johdannainen todistus, koska kantajien mukaan vuoden 1999 järjestelmässä B-luokan todistus lakkautettiin lain nojalla mutta ei tosiasiallisesti, minkä ansiosta kantajat saattoivat jatkaa sopimussuhteiden kehittämistä kyseisten toimijoiden kanssa mainitun järjestelmän mukaisesti. Kantajien väitteiden mukaan riidanalaisissa asetuksissa näitä mahdollisuuksia kuitenkin kavennetaan jyrkästi tai ne jopa poistetaan kokonaan. Uudessa järjestelmässä tuontitodistushakemuksia voivat jättää perinteisen toimijan ominaisuudessa ainoastaan sellaiset toimijat, jotka ovat tosiasiaa toimineet viiteajanjaksolla ensisijaisina tuojina. Näin ollen monilla niistä toimijoista, joiden kanssa kantajat tekivät sopimuksia edellisen järjestelmän mukaisesti ja näin pystyivät jopa lisäämään osuuttaan kolmansista maista tuotavien banaanien markkinoista, ei enää ole tuontitodistuksia, minkä vuoksi kantajien kyseisen kaltaisiin sopimuksiin tekemien investointien arvo on laskenut huomattavasti.
- 76 Lisäksi kantajat esittivät suullisessa käsittelyssä näkemyksen, josta komissio ei esittänyt vastaväitteitä ja jonka mukaan perinteisiksi toimijoiksi hyväksytyjen

toimijoiden määrä on riidanalaisten asetusten vuoksi laskenut yli 800:sta vain noin 200:aan. Koska asetuksen N:o 896/2001 tarkoituksena on myöntää tuontitodistuksia banaanintuottajille tai näiden tuottajien ensiostajille (eli rahdinantajille), useimmat hyväksytyt toimijat ovat nyt joko tuottajia tai rahdinantajia, jotka ovat suorassa sopimussuhteessa tuottajiin ja jotka eivät todennäköisesti myy eivätkä siirrä tuontitodistuksia kantajille kyseisen asetuksen 20 artiklan mukaisesti. Tämän vuoksi näillä toimijoilla on vain vähän tarvetta Dole-konsernin käytössä olevaan ylimääräiseen rahtauskapasiteettiin, jonka avulla ne voisivat kuljettaa banaanejaan Euroopan yhteisöön, ja useimmat näistä toimijoista eivät ole halukkaita ostamaan niitä banaaneja, joita kantajat eivät enää voi tuoda Euroopan yhteisöön.

- 77 Vastatessaan lisähuomautuksissaan suullisessa käsittelyssä esitettyyn kysymykseen kantajat väittävät riidanalaisista asetuksista aiheutuneeksi väittämänsä vahingon vakavuuden osalta, että vaikka oikeus hakea välimiehiä rajoittuu tilanteisiin, joissa kantaja pyrkii suojaamaan omia etujaan, nyt esillä olevassa hakemuksessa tämä vaatimus täyttyy. Tämä johtuu siitä, että viittausta Dole-konsernin muiden yritysten mahdollisesti kärsimiin tappioihin ja vahinkoihin ei ole tulkittava viittaukseksi kolmansien osapuolten abstrakteihin vahinkoihin (asia 142/87 R, Belgia v. komissio, määräys 15.6.1987, Kok. 1987, s. 2589). Ensinnäkin Dole-konsernin banaanituotanto on vertikaalisesti erittäin yhdyntynyt, ja se kattaa banaanien tuotannon, toimituksen, tuonnin ja myynnin. Toiseksi kantajat eivät ole yksinomaan asetuksen N:o 896/2001 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja perinteisiä toimijoita, vaan ne toimivat myös Dole-konsernin puolesta tavaraa vastaanottavina asiamiehinä Euroopan yhteisössä ja vastaavat näin ollen taloudellisesti koko Dole-konsernin banaanituonnista Euroopan yhteisöön. Näin ollen kantajat kärsivät vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa riidanalaisten asetusten soveltamisen vuoksi, ja näillä vahingoilla on Dole-konserniin suoria, välittömiä ja vakavia vaikutuksia. Kantajat katsovat näissä olosuhteissa, että olisi kohtuuttoman formalistista vaatia kaikkia muita Dole-konsernin asianomaisia yhtiöitä nostamaan erilliset kanteet (ks. asia 294/81, Control Data v. komissio, tuomio 17.3.1983, Kok. 1983, s. 911, 10 kohta).

- 78 Kantajat väittävät vastauksissaan kirjallisiin kysymyksiin komission suullisessa käsittelyssä esittämästä väitteestä poiketen, että riidanalaisilla asetuksilla perus-

tetussa järjestelmässä ei enää ole samankaltaisia banaanianalan tuontitodistusten spot-markkinoita kuin vuosien 1993 tai 1995 järjestelmässä. Päinvastoin banaaneja on enimmäkseen mahdollista myydä enää tilapäisillä markkinoilla. Kantajat myöntävät arvioivansa, että ne pystyvät tässä tilanteessa myymään vuonna 2001 noin (— —) miljoonaa laatikkoa banaaneja siitä ylimäärästä, jonka Dole tänä vuonna tuottaa riidanalaisten asetusten voimaantulon vuoksi, ja näin ollen niiden kokonaistappio pienenee.

- 79 Taloudellisesta näkökulmasta kantajien on lisäksi mahdotonta vähentää riidanalaisissa asetuksissa säädettyjen kiintiöiden menetyksistä aiheutuvia tappioita tuomalla banaaneja tariffikiintiön ulkopuolella asetuksen N:o 896/2001 22 artiklan mukaisesti. Kiintiön ulkopuolella tuotaviin banaaneihin sovelletaan tällä hetkellä tariffia 680 euroa tonnilta, mikä vastaa kansainvälisessä banaani-kaupassa yleisesti käytettävässä valuutassa eli Yhdysvaltain dollareissa (USD) noin 10,80:tä USD laatikolta, ja koska maahantuodun laatikon kustannukset ovat keskimäärin 9,50 USD laatikolta, kokonaiskustannuksiksi saadaan 20,30 USD. Kantajien mukaan yhteisön kannattavimmat markkinat ovat Saksassa, jossa laatikon markkinahinta vastaavassa markkinavaiheessa on koko vuoden keskiarvona 26 Saksan markkaa (noin 11,50 USD). Laatikoita ei ole mahdollista myydä 20,30 USD:n tullattuun keskimääräiseen kustannushintaan markkinoilla, joilla keskihinta on 11,30 USD. Tällä perusteella kiintiöihin kuuluvien tuontitodistusten menetysten korvaaminen maksaisi konsernille vuositasolla (— —) miljoonaa USD. Koska konsernin tulot vuodelta 2000 olivat 68 miljoonaa USD, sillä ei ole mahdollisuuksia kattraa näitä tappioita pääasiassa annettavaan tuomioon asti.

- 80 Lisäksi kantajat esittävät, että etujen tasapainottaminen tukee vaaditun lykkäyksen myöntämistä. Vaikka lykkäyksestä olisi vakavia seurauksia banaanianalan yhteisen markkinajärjestelyn hallinnoinnille ja se edellyttäisi uuden tuontitodistusten myöntämisyjärjestelmän hyväksymistä, komissiolla olisi riittävästi aikaa toteuttaa tarvittavat järjestelyt ennen 7.10.2001, minkä osoittaa se nopeus, jolla riidanalaisia asetuksia koskevat ehdotukset tehtiin ja jolla kyseiset asetukset annettiin. Siitä harkintavallasta huolimatta, joka komissiolla on antaa riidanalaiset asetukset, se tosiseikka, että komissio on käyttänyt huomattavassa määrin

virheellisiä tietoja viiteperusteena eikä ole pidättänyt itselleen mahdollisuutta oikaista näitä määriä, merkitsee, että nyt esillä olevassa asiassa etujen tasapainottaminen tukee vaaditun lykkäyksen myöntämistä.

- 81 Komissio kiistää väitteen, jonka mukaan riidanalaiisten asetusten soveltamisesta oletettavasti aiheutuu kantajille vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa. Hakeuksessa ei tuoda esiin sellaista mahdollista vahinkoa, jonka voitaisiin olettaa olevan vakava, kun otetaan huomioon sen konsernin koko, johon kantajat kuuluvat. Dole Food Companyn vuoden 2000 vuosikertomuksen mukaan sen maailmanlaajuinen liikevaihto oli kyseisenä vuonna 4 763 000 000 USD joka synnytti 68 000 000 USD:n nettotulot. Lisäksi Dolen liikevaihto banaani-alalla oli samana vuonna 1,4 miljardia USD.
- 82 Komissio katsoo, että supermarkettiasiakkaiden mahdolliset menetykset voidaan nykyään korvata yhtä helposti kuin vuoden 1997 lopulla, jolloin samojen kantajien asiassa Comafrica ja Dole jättämä välitoimihakemus hylättiin. Kantajat eivät ole myöskään osoittaneet, miksi kantajalle pääasiassa annetun myönteisen ratkaisun jälkeen toteutettava viitemäärien mukauttaminen ei korvaisi asianmukaisesti sen kaikkia tällä välin kärsimiä tappioita.
- 83 Lisähuomautuksissaan komissio väittää, etteivät kantajat ole niille annetuista lukuisista mahdollisuuksista huolimatta pystyneet esittämään konkreettisia todisteita siitä, että niille todennäköisesti aiheutuvat vahingot saattavat vaarantaa niiden toiminnan. Tässä yhteydessä ne eivät voi vedota niiden oletettuihin toimintayhteyksiin Dole-konsernin muiden jäsenten kanssa, koska Dole-konsernia ei banaani-alan yhteisessä markkinajärjestelyssä oteta huomioon siitä syystä,

että Dole-yritykset ovat rekisteröityneet yrityksiksi omista nimissään ja asetuksen N:o 896/2001 3 artiklan 1 kohdan ja 10 artiklan 1 kohdan nojalla niiden on toimittava omaan lukuunsa.

- 84 Lisäksi kantajat voivat vähentää tappioitaan hakemalla sekä A/B- että C-tariffikiintiöön, hankkimalla tuontitodistuksia asetuksen N:o 896/2001 20 artiklan mukaisesti ja toimittamalla sekä kuljettamalla sellaisten muiden toimijoiden banaaneja, joilla on tuontitodistus mutta joilta puuttuu riittävä kapasiteetti. Komissio huomauttaa kirjallisiin kysymyksiin antamissaan vastauksissa, että asetuksen N:o 896/2001 4 artiklan 1 ja 2 kohdassa ei estetä toimijoita rekisteröitymästä sekä A/B- että C-tariffikiintiöön edellyttäen, että ne täyttävät kummassakin kyseisessä kohdassa esitetyt vaatimukset, eli niiden on pitänyt harjoittaa kolmansien maiden banaanien ja ei-perinteisten (dollari-)banaanien sekä perinteisten AKT-banaanien tuontia vuosina 1994—1996. Tältä osin komissio huomauttaa, että sekä Comafrica että Compagnie Fruitière, joka kantajien mukaan kuuluu Dole-konserniin, ovat rekisteröityneet perinteisiksi A/B- ja C-toimijoiksi. Komissio toistaa myös alun perin suullisessa käsittelyssä esittämänsä näkemyksen, jonka mukaan banaanien rajoitetut spot-markkinat säilyvät yhteisössä etenkin Ecuadorissa kasvatettujen banaanien osalta. Tässä maassa toimii edelleen paljon verrattain pieniä banaanintuottajia.
- 85 Etujen tasapainottamisen osalta komissio väittää, että riidanalaiset asetukset on pidettävä voimassa pääasiassa annettavaan ratkaisuun asti niiden mahdollisesti vakavien seurausten vuoksi, joita banaanialan yhteisen markkinajärjestelyn hallinnoinnille aiheutuisi kantajien vaatiman lykkäyksen määräämisestä. Lisäksi tarve välttää puuttumista komission keskeisiin valtuuksiin banaanialan yhteisen markkinajärjestelyn tuontijärjestelmän hallinnoinnissa tunnustetaan asiassa Comafrica ja Dole annetun tuomion 37 kohdassa. Lykkäyshakemuksen hylkäämistä tukevat lisäksi ne seuraukset, joita lykkäyksestä aiheutuisi sellaisille hyväksytyille perinteisille toimijoille, jotka eivät ole riitauttaneet asetuksia kantajien tavoin, sekä yhteisön yleisempi etu pysyttää voimassa Amerikan yhdysvaltojen kanssa käytyyn kauppariitaan saatu ratkaisu.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin arviointi asiasta

- 86 Kantajat vetoavat hakemuksessaan viidenlaisiin tappioihin: (i) tulojen väheneminen, joka johtuu siitä, että kantajien väitteiden mukaan ne menettivät noin (— —) prosenttia tuontitodistuksistaan vuoden 1999 järjestelmään verrattuna; (ii) koko Dole-konserniin kohdistuva yleinen tulonmenetyks, jonka aiheuttavat niiden tuontitodistusten kokonaismenetykset, joista kantajat väittävät olevansa taloudellisesti vastuussa tavaraa vastaanottavina asiamiehinä; (iii) edellä kohdista (i) ja (ii) aiheutuvat muut tappiot, kuten yksikkökohtaisten kuljetuskustannusten nousu, joka johtuu konsernin aluksilla kuljetettavien ja Italian Livornon satamassa niistä purettavien banaanimäärien vähenemisestä, sekä tappiot, jotka aiheuttaa se, etteivät kantajat pysty myymään banaanituotannon ylimäärää; (iv) niiden investointien arvon lasku, joita kantajat ovat tehneet sellaisiin toimijoihin, joilla oli aiemmin vuoden 1993 järjestelmän mukainen B-luokan tuontitodistus tai vuoden 1999 järjestelmän mukainen johdannainen tuontitodistus; (v) suurten Euroopan yhteisössä toimivien supermarkettiasiakkaiden menettäminen, joka johtuu tuontitodistusten välittömien menetyksien lisäksi myös siitä tosiseikasta, että mainitut menetykset jatkuvat enemmän tai vähemmän täysimääräisinä siihen asti, kun lopullinen järjestelmä tulee voimaan 1.1.2006.
- 87 Välitoimihakemuksen kiireellisyyttä on arvioitava sen perusteella, onko asiassa tarpeen antaa väliaikainen ratkaisu, jotta välttyttäisiin siltä, että välitoimia vaatineelle asianosaiselle aiheutuu vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa (ks. asia C-329/99 P(R), Pfizer Animal Health v. neuvosto, määräys 18.11.1999, Kok. 1999, s. I-8343, 94 kohta ja asia C-471/00 P(R), komissio v. Cambridge Healthcare Supplies, määräys 11.4.2001, Kok. 2001, s. I-2865, 107 kohta; jäljempänä Cambridge). Sen asianosaisen tehtävänä, joka väittää vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa aiheutuvan, on näyttää se toteen (ks. asia C-278/00 R, Kreikka v. komissio, määräys 12.10.2000, Kok. 2000, s. I-8787, 14 kohta ja asiassa T-53/01 R, Poste Italiane v. komissio, määräys 28.5.2001, Kok. 2001, s. II-1479, 110 kohta). Vahingon aiheutumisen osalta riittää etenkin silloin, kun vahinko riippuu monesta tekijästä, että se on riittävän todennäköinen (ks. asia

C-335/99 P(R), HFB ym. v. komissio, määräys 4.12.1999, Kok. 1999, s. I-8705, 67 kohta ja asia Cambridge, määräyksen 108 kohta ja asia T-132/01 R, Euroalliaages ym. v. komissio, määräys 1.8.2001, Kok. 2001, s. II-2307, 61 kohta; jäljempänä Euroalliaages).

- 88 Nyt esillä olevassa asiassa komissio kiistää, että kantajille saattaisi aiheutua luonteeltaan vakavaa vahinkoa riidanalaisten asetusten soveltamisesta. Kun kuitenkin otetaan huomioon erityisesti ne (— —) prosenttien suuruiset tuontitodistusten menetykset, jotka kantajat väittävät kärsivänsä perinteisinä toimijoina, sekä supermarkettiasiakkaiden menetys, joka kantajan lisähuomautusten mukaan on jo tapahtunut Saksassa ja tapahtuu pian Yhdistyneessä kuningaskunnassa, sekä se kantajan väite, jota komissio ei kiistä ja jonka mukaan tällainen menetys toimialalla, jonka tuottomarginaali on alle 6 prosenttia, on varsin huomattava, ei voida pitää poissuljettuna, että kantajat saattavat joutua kärsimään vakavia tappioita (em. asia Euroalliaages, määräyksen 62 kohta).
- 89 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yksinomaan taloudellista vahinkoa ei kuitenkaan voida periaatteessa pitää korjaamattomana tai edes vaikeasti korjattavissa olevana vahinkoa, jos se voidaan viime kädessä hyvittää rahallisesti (asia Comafria ja Dole, määräyksen 32 kohta; asia Cambridge, määräyksen 113 kohta ja asia Bactria, määräyksen 94 kohta). Tämän oikeuskäytännön lähtökohtana on, että luonteeltaan taloudellinen vahinko, jota pääasiassa annettavan ratkaisun täytäntöönpano ei poista, on sellainen taloudellinen menetys, josta voi vaatia korvausta perustamissopimuksessa määrättyjen oikeussuojakeinojen, erityisesti EY 235 ja EY 288 artiklan, mukaisesti (asia Comafria ja Dole, määräyksen 38 kohta ja asia Euroalliaages, määräyksen 66 kohta).
- 90 Vaikka nyt esillä olevassa asiassa oletettaisiinkin, että kantajat voisivat vedota riidanalaisten asetusten soveltamisesta koko konsernille aiheutuneisiin väitettyihin tappioihin banaani-alan huomattavan yhdentymisen sekä sen keskeisen aseman vuoksi, joka niillä on Dole-konsernin harjoittamassa banaanien tuonnissa

Euroopan yhteisöön, on kuitenkin selvää, että kaikki asianomaiset vahingot ovat luonteeltaan yksinomaan taloudellisia. Tämän vuoksi on tarpeen tutkia, olisiko mikään osa vahingosta sellaista, jota ei voida korjata, jos pääasia ratkaistaan kantajien hyväksi.

- 91 Ne tuontitodistusten vähentymisestä aiheutuvat väitetyt tulonmenetykset, joihin kantajat vetoavat, sekä niihin suoraan liittyvät menetykset, kuten kuljetus- ja purkauskustannusten nousu, voidaan määrittää määrällisesti, joten ne ovat periaatteessa korjattavissa. Sama koskee B-tuontitodistusten tai B-tuontitodistusten johdannaisten haltijoihin tehtyjen investointien väitettyä arvon laskua. On selvää, että perustamissopimuksessa määrättyjen korjauskeinojen ansiosta kantajat voivat periaatteessa vaatia korvausta kaikista tällaisista menetyksistä. Lisäksi kun otetaan huomioon Dole-konsernin koko, kyseisiä menetyksiä ei voida pitää niin vakavina, että ne saattaisivat vaarantaa joko kantajien oman tai koko konsernin toiminnan jatkuvuuden, minkä kantajat itsekin myöntävät.
- 92 Kantajat väittävät kuitenkin, että niiden tuontitodistusten väheneminen on jo johtanut siihen, että ne ovat menettäneet tärkeitä supermarkettiketjuasiakkaita, ja että nämä menetykset kasvavat vähitellen, kun näille asiakkaille käy ilmeisemmäksi, ettei kantajilla ole enää mahdollisuutta taata asianmukaisesti jatkuvaa tavarantoimitusta, koska niillä on riidanalaisten asetusten soveltamisen vuoksi aiempaa vähemmän tuontitodistuksia. Kantajat myöntävät, että niiden on ensiksikin mahdollista hankkia joitakin uusia tuontitodistuksia tekemällä aseuksen N:o 896/2001 20 artiklan mukaisia siirtoja, ja toisekseen ostaa jonkin verran banaaneja joko sellaisilta pieniltä Ecuadorin tuottajilta, joilla on tuontitodistus, tai niiltä Euroopan yhteisöön suuntautuvilta banaanien tuontimarkkinoilta, joiden kantajat väittävät olevan nykyään tilapäiset spot-markkinat. Tällaisilla lieventävillä toimenpiteillä ei kantajien väitteiden mukaan päästä kuitenkaan lähellekään sitä tuonnin tasoa, jonka ne saavuttivat vuoden 1999 järjestelmässä.
- 93 Komissio väittää, etteivät nämä menetykset ole sen enempää korjaamattomia kuin ne vastaavat menetykset, joita vaadittiin korvattaviksi asiassa Comafrica ja

Dole. Lisäksi komissio kiistää väitteen, jonka mukaan keinot, joilla kantajat voivat tarvittaessa saada lisää banaaneja suurille yhteisöön sijoittautuneille asiakkailleen, olisivat riittämättömiä.

- 94 Jos sellaisen toimenpiteen täytäntöönpano, jonka kumoamista vaaditaan pääasiassa, saattaa aiheuttaa peruuttamatonta kehitystä niillä markkinoilla, joilla kantaja jo toimii, siitä kantajalle aiheutuvia tappioita voidaan vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan poikkeuksellisesti pitää korjaamattomana vahinkona välitoimia myönnettäessä siitä huolimatta, että ne ovat luonteeltaan taloudellisia (ks. em. asia RTE ym. v. komissio, määräyksen 18 kohta; yhdistetyt asiat T-24/92 R ja T-28/92 R, Langnese-Iglo ja Schöller Lebensmittel v. komissio, määräys 8.5.1992, Kok. 1992, s. II-1839, 29 kohta; asia Comafrika ja Dole, määräyksen 39 kohta; asia T-206/97, Camar v. komissio ja neuvosto, määräys 10.12.1997, Kok. 1997, s. II-2357, 42 kohta, joka vahvistettiin muutoksenhaun yhteydessä yhteisöjen tuomioistuimen presidentin asiassa C-43/98 P(R), Camar v. komissio ja neuvosto, 15.4.1998 antamalla määräyksellä (Kok. 1998, s. I-1815) ja asia T-342/00 R, Petrolessence ja SG2R v. komissio, määräys 17.1.2001, Kok. 2001, s. II-67, 48 kohta).
- 95 Asiassa Comafrika ja Dole antamassaan määräyksessä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti katsoi, että väitettä, jonka mukaan pääasiassa pätevyyden osalta riitautetun asetuksen soveltaminen aiheuttaisi oletettavasti korjaamattomaksi väitettyä vahinkoa kantajien suhteille supermarketketjujen kanssa, ”ei voida pitää perusteluna sille, että aiheutuneeksi väitetty vahinko olisi korjaamaton” (39 kohta). Presidentti jatkoi seuraavasti:

”Jos on mahdollista, että vaarannetaan kantajien luottamukselliset suhteet suuriin supermarketketjuihin, jotka ostavat suurimman osan kantajien yhteisöön tuomista banaaneista, välitoimihakemuksesta ilmenee — — , että tämän vaaran olisi pitänyt ilmetä jo vuosina 1993—1995, jolloin komissio vahvisti vähennyskertoimen kantajien virheellisinä pitämien tietojen perusteella. Jos luottamukselliset suhteet supermarketketjuihin eivät ole katkenneet vuoden 1993 ja

nykyhetken välisenä aikana, voidaan kohtuudella olettaa, että ne jatkuvat vielä vastaavan pituisen ajan, jonka jälkeen pääasiassa on todennäköisesti jo annettu tuomio. Joka tapauksessa kantajat myöntävät pystyvänsä korvaamaan A-luokan todistusten määrän vähenemisen ostamalla B-luokan todistuksia yhteisön toimijoilta, jotka eivät niitä käytä. Ei ole esitetty mitään näyttöä siitä, että tällaiset ostot eivät enää tulevaisuudessa olisi mahdollisia.”

- 96 Kun otetaan huomioon asianosaisten esittämät erittäin ristiriitaiset väitteet ja erityisesti ne, jotka koskevat kantajien mahdollisuutta hankkia lisätodistuksia asetuksen N:o 896/2001 20 artiklan mukaisesti tai hakea C-tuontitariffikiintiöön, esillä olevassa välitoimimenettelyssä ei ole mahdollista määritellä käytettävissä olevan asiakirja-aineiston sisältämien tietojen perusteella, miten suurelta osin kantajat saattaisivat kärsiä korjaamatonta vahinkoa tärkeiden asiakkaiden peruttamattomina menetyksinä sen takia, että riidanalaisissa aseuksissa tosiasiallisesti vahvistetaan kantajille myönnettävät tuontitodistukset vuoteen 2005 asti (asia T-13/99, Pfizer Animal Health v. neuvosto, määräys 30.6.1999, Kok. 1999, s. II-1961, 161 kohta). Kantajat eivät ole näyttäneet kiistatonta kiireellisyyttä läheskään riittävästi toteen eivätkä ole osoittaneet riittävän todennäköisesti, että niiden asema yhteisön banaanimarkkinoilla heikkenee supermarkettiketjuasiakkaiden menettämisen vuoksi korjaamattomasti siihen mennessä, kun pääasiassa annetaan ratkaisu, tarkasteltiinpa sitten kantajien alkuperäistä hakemusta, suullisia väitteitä, lisähuomautuksia tai vastauksia kirjallisiin kysymyksiin. Kantajat eivät etenäkään ole määritelleet täsmällisesti, miten suuren osuuden kolmansista maista tuotujen banaanien vähittäismarkkinoista Euroopan yhteisössä ne saattavat menettää, jos tällaiset asiakkaat siirtyvät kantajien kilpailijoille, kuten kantajat pelkäävät. Koska on kantajan tehtävänä osoittaa korjaamattomaksi väitetyn vahingon aiheutumisen todennäköisyys, nyt esillä oleva hakemus on hylättävä.

- 97 Joka tapauksessa vaikka oletettaisiin, että esillä olevan hakemuksen olosuhteiden ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin asiassa Comafrica ja Dole antamassa määräyksessä käsittelemän hakemuksen taustalla olevien olosuhteiden välillä olisi väitettyjä eroja ja erityisesti että nyt esillä olevassa asiassa

kantajien olisi vaikeampaa korvata tuontitodistusten menetykset hankkimalla niitä muilta toimijoilta ja että tällä perusteella niiden sopimussuhteille supermarketketjujen kanssa saatettaisiin todellakin aiheuttaa korjaamatonta vahinkoa, tämä vahinko ei siltikään riittäisi perustelemaan vaadittujen väliitoimien myöntämistä.

- 98 Edellä 45 kohdassa mainitun oikeuskäytännön perusteella on selvää, että väli-toimia ei pidä hyväksyä, jos ne eivät ole luonteeltaan väliaikaisia, vaan tuottavat pääasian kanteessa vaadittujen vaikutusten kanssa vastaavia vaikutuksia. Nyt esillä olevassa asiassa kantajat eivät suullisessa käsittelyssä esitettyyn kysymykseen antamassaan vastauksessa kieltäneet, etteikö tässä oikeudenkäynnissä vaaditulla väliitoimella eli riidanalaisten asetusten täytäntöönpanon lykkäämisellä erga omnes tämän vuoden kolmannesta neljänneksestä alkaen pääasiassa annettavaan tuomioon asti olisi sellaisia lopullisia vaikutuksia, jotka velvoittaisivat komission hyväksymään uuden tuontitodistusten myöntämisyjärjestelmän, jonka vaikutuksia ei voitaisi poistaa, jos kantajien esittämä kumoamiskanne myöhemmin hylättäisiin. Kantajat väittivät kuitenkin, että nyt esillä olevassa asiassa väliitoimien myöntäminen on poikkeuksellisesti perusteltua riidanalaisten asetusten ilmeisen lainvastaisuuden vuoksi.
- 99 Kantajat eivät ole kuitenkaan onnistuneet osoittamaan vaatimuksensa fumus boni jurista (katso 71—72 kohta edellä). Koska kantajat eivät lisäksi ole näyttäneet toteen kiistatonta kiireellisyyttä, ne eivät ole osoittaneet riittävän todennäköisesti, että niiden asema yhteisön banaanimarkkinoilla heikkenisi peruuttamattomasti siihen mennessä, kun pääasiassa annetaan tuomio. Näin ollen nyt esillä olevassa väliitoimimenettelyssä ei ole mitään sellaisia poikkeusolosuhteita, joiden perusteella vaaditut väliitoimet olisi myönnettävä (asia C-393/96 P(R), Antonissen v. neuvosto ja komissio, määräys 29.1.1997, Kok. 1997, s. I-441, 41 kohta).
- 100 Lisäksi on niin, että vaikka nyt esillä olevassa asiassa olisi tarpeen tarkastella etujen tasapainoa, olisi selvää, että kantajien (ja itse asiassa muiden sellaisten

Dole-konsernin jäsenten, joihin järjestelmä vaikuttaa) etu saada riidanalaisten asetusten täytäntöönpanoa lykättyä välitoimella sekä korvattua mainittu järjestelmä erilaisella tuontitodistusten myöntämisyjärjestelmällä, ei voi ohittaa komission ja kolmansien osapuolten asianomaista kilpailevaa etua.

- 101 Ensinnäkin komissiolla on selkeä intressi harjoittaa harkintavaltaansa sellaisten täytäntöönpanotoimenpiteiden toteuttamiseksi, joita se pitää soveltuvimpina odotettaessa asetuksessa N:o 216/2001 tarkoitetun kolmansista maista tuotaville banaaneille myönnettäviä tuontitodistuksia koskevan banaanien tuontijärjestelmän lopullista hyväksymistä (ks. em. asia Cordis v. komissio, tuomion 77 kohta). Näin ollen komissiolla oli oikeus riidanalaisia asetuksia antaessaan ottaa muun muassa huomioon yhteisön yleinen etu ja erityisesti tuontikauppaa Amerikan yhdysvaltojen kanssa harjoitettavien yritysten edut, jotka seuraisivat tämän valtion kanssa syntyneen sen kauppariidan ratkaisusta, joka oli seurausta vuosien 1993 ja 1999 järjestelmien soveltamisesta ja jonka vuoksi kyseinen valtio oli asettanut useita rangaistustulleja yhteisöstä peräisin olevalle tuonnille. Toiseksi on otettava huomioon niiden muiden banaanialan toimijoiden edut, joihin kantajien vaatiman lykkäyksen myöntäminen vaikuttaisi välittömästi ja monissa tapauksissa vahingollisesti. Näin on etenkin nyt esillä olevassa asiassa, koska komission olisi erittäin vaikeaa, ellei jopa mahdotonta, korvata näille toimijoille ne edut, jotka ne menettäisivät väliaikaisessa tuontitodistusten myöntämisyjärjestelmässä, joka komission olisi otettava käyttöön, jos kantajien tässä oikeudenkäynnissä vaatima välitoimi myönnettäisiin mutta niiden pääasian oikeudenkäynnissä nostama kumoamiskanne myöhemmin hylättäisiin.

- 102 Riidanalaisten asetusten soveltamisesta kantajille aiheutuvien joidenkin taloudellisten tappioiden mahdollisesti korjaamatonta luonnetta ei voida asettaa edellä mainittujen vastakkaisten etujen edelle. Näin ollen etujen tasapaino tukee riidanalaisten asetusten pysyttämistä voimassa odotettaessa pääasiassa annettavaa ratkaisua.

103 Edellä esitetystä seuraa, että nyt esillä oleva väliuimia koskeva hakemus on hylättävä.

Näillä perusteilla

**YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI**

on määrännyt seuraavaa:

- 1. Väliuimia koskeva hakemus hylätään.**
- 2. Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.**

Annettiin Luxemburgissa 12 päivänä syyskuuta 2001.

H. Jung

kirjaaja

B. Vesterdorf

presidentti